

Nr 62.

Av herr **Andersson, Alfred**, och herr **Anderberg**, om ändrad lydelse av § 59 mom. 1 tredje stycket taxeringsförordningen.

Vid 1932 års riksdag beslöts vissa ändringar i kommunalskattelagens § 9 anvisningar och taxeringsförordningens § 59 rörande reglerna för åsättande av enhetspris vid fastighetstaxering. Sålunda tillfördes i taxeringsförordningens § 59 mom. 1 tredje stycket satsen "beträffande fastigheter i skilda storleksgrupper." Den formellt mycket obetydliga ändring som då vidtogs har medfört, att större del än tidigare av fastighetsskatten i många kommuner överflyttats från det större jordbruket till det mindre. Detta genom att för fastigheter i skilda storleksgrupper fastställes olika enhetsvärden för likartad jord. Metoden med särskilda mervärden är mera rättvis och rationell som regulator av fastighetsvärdena. Gällande bestämmelser försvåra den individuella bedömningen.

Vid remiss av Kungl. Maj:ts prop. 220/1932 ställde sig flera länsstyrelser tveksamma om ändringsförslaget. Länsstyrelsen i Malmöhus avgav följande uttalande. "Det torde enligt länsstyrelsens förmenande kunna dragas i tvivelsmål, huruvida föreskrift om att vid åsättande av enhetsvärden uppdelas fastigheterna i olika storleksgrupper kan anses vara av behovet påkallad. Länsstyrelsen föreställer sig nämligen att det skulle vara tillfyllest, om icke rent av mera ändamålsenligt, att — såsom väl också i allmänhet pläгат ske — vid de allmänna sammanträden, som hållas jämlikt § 59 taxeringsförordningen, av landskamreraren gjordes ett generellt påpekande att under i övrigt lika förhållanden, enhetsvärdet bör vara högre för en mindre än för en större fastighet. En så långt gående differentiering som den i förslaget åsyftade torde kunna föranleda till att beskattningsnämnderna känna sig väl mycket bundna eller med andra ord ett alltför litet spelrum lämnas för en mera individuell bedömning." Genom 1932 års ändringar har den faktiska köpeskillingens betydelse gjorts svagare. Då det visat sig att de ändringar i detta avseende som vidtagits ej medfört så riktiga resultat som önskvärt vilja vi föreslå riksdagen,

att taxeringsförordningens § 59 mom. 1 tredje stycket måtte återfå den form den hade före 1932 års ändring, och att lydelsen sålunda blir:

"För sådana trakter inom länet, där jordbruksfastigheterna kunna med avseende å ägoslag och jordens beskaffenhet anses vara väsentligen likartade, böra de vid dessa sammanträden närvarande på grundval av den redogörelse, landskamreraren

enligt vad nyss är sagt har att avgiva, föreslå vissa värden för ytenhet mark av olika ägoslag, godhetsklasser och brukningsförhållanden under förutsättning av normalt byggnadsbestånd, vilka enhetsvärden må tjäna till ledning vid taxering av jordbruksfastigheter.”

Stockholm den 22 januari 1937.

Alfred Andersson.

Rud. Anderberg.
